Ciclistes de Girona

Un ciclista circulant per un carrer de Girona Foto: DANI VILÀ.

L'article de Jordi Soler a La Galeria titulat Ai, algunes bicicletes! m'ha fet reflexionar sobre un tema que és reiteratiu en el debat polític ciutadà per la transcendència que té en la dinàmica de la mobilitat. Pot ser que, qui sigui usuari quotidià de la bicicleta, no entengui el sentit de les meves reflexions. Si això és així haurà d'entendre que, si ell és dels que respecten el reglament de circulació, no ho dic per a ell i no s'ha de sentir al·ludit, sinó tot al contrari. Les meves reflexions són el resultat de les vivències reals, no imaginades, constatades diàriament i que validen totes les afirmacions de Jordi Soler. Encara més, i a això dedico les ratlles següents, perquè l'assumpte cada cop s'embolica més i són més i més vianants que pateixen el descontrol d'uns usuaris de la bicicleta que tenen una doble personalitat: la del ciclista i la del vianant. El dos no són compatibles, es miri per on es miri. Tres exemples viscuts per qui us escriu vénen a completar la llarga llista de situacions inversemblants.

El cop que vaig rebre pel colze d'un ciclista a la zona on les costelles toquen el maluc, a la vorera del carrer Migdia, solament es va tancar amb un “perdó!”. No cal que us escrigui que el cop em va deixar un blau que em va durar més de tres setmanes. En una ocasió diferent, quan vaig cridar l'atenció pel perill que provocava a un ciclista que sortejava els vianants com si fos una cursa, es va tancar amb un “què passa?” de pinxo provocador. I, més recentment, un ciclista que creuava el pas de vianants a tota velocitat, accedint al pas de manera brusca i imprevisible, es va enfadar per no haver-lo deixat passar amb la mateixa preferència que un vianant. Com us podeu imaginar, li vaig recriminar l'actitud i que no tenia dret a fer-ho, que havia de baixar de la bicicleta i anar a peu. Em va tractar com si fos un ignorant i, enfadat, va continuar el seu camí. Ignora que podia haver estat atropellat.

Tenim sort, molta sort, que la majoria dels incidents quedin en anècdota. Però la sort algun cop s'acabarà i haurem de lamentar alguna desgràcia. Hem de tenir les coses clares. Els agents cívics i la policia local hauran de prioritzar aquestes actuacions com ho van fer al seu moment amb l'ús del casc en les motos, si no volen que això se'ls escapi de les mans. Si la bicicleta és un vehicle, s'ha de reduir al màxim la circulació per les voreres. El reglament de circulació de Girona és ben explícit quan diu que les bicicletes que passen per les zones de vianants han d'anar a la velocitat del pas de les persones. Això que és tan obvi és impossible de complir. Per què s'aproven reglaments d'impossible compliment? Suggereixo fer pagar una taxa de circulació, com ja s'havia fet fa anys, amb placa i assegurança. Així tots estaríem més protegits i seríem més conscients dels perills. I, alhora, també es podrien denunciar els infractors: igual que els ciclomotors, vaja.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-12-2013 Pàgina 13

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/704869-ciclistes-de-girona.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss